

New York Timesi bestsellerite autor

Erin Nicholas

Täielikult
sinu

Erin Nicholas
Completely Yours
2016

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele
ERSEN.*

*Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja
loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.*

See raamat on ilukirjandusteos. Kõik nimed, tegelased, kohad ja juhtumid on välja mõeldud või on neid kasutatud ilukirjanduslikul viisil. Igasugune sarnasus tegelike sündmuste, kohtade või inimes-tega, olgu elus või surnud, on juhuslik.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2016 by Erin Nicholas
This edition published by arrangement with Grand Central
Publishing, New York, New York, USA. All rights reserved.
© 2017 Kirjastus ERSEN

B09335417
ISBN 978-9949-82-128-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

*Nikoelile, mu nohikust tütrele. Kõige eest.
Ja Lizile ja Lindseyle. Lihtsalt... tänan teid.*

Esimene peatükk

„Arvatakse, et kuni kakskümmend tuhat oli sees, enne kui kõik alla kukkus.“

Zach Ashley vaatas meeskonnajuht Troyle hämmeldunult otsa. „Kakskümmend *tuhat*?“

Troy noogutas süngelt. „Kui näitustehalli katus kukub sisse, siis juhtub see koomiksifestivali ajal, õige?“

Zach tõmbas käega üle näo. Ees oli ootamas pikk päev.

Kiirabiauto pidurdas kriginal Seaporti Maaailma Kaubanduskeskuse ees ning Zach hüppas tagauksest välja ja tiris koti kiirelt õlale. Teised meeskonnaliikmed olid kohe tema kannul, liiguti koos sissepääsu suunas. Kuid läbi rahvamassi minek oli aeglane ning Zach üritas mitte jääda seisma ja jõllitama. Kõikvõimalikes kujudes, suurustes ja värvides olendid ja tegelased olid näitustehallist evakueeritud ja täitsid nüüd kõnniteid ja tänavaid. See oli erakordne vaatepilt.

„Siitkaudu!“ Bostoni politseiprefektuuri üks liikmetest viipas neile ja rajas teed läbi rahvahulga.

Hetke pärast oldi sees ja Zachil ei olnud õrna aimugi, mis

oli see, mida ta nägi. Üleüldise paanika ja segaduse, mis käis kaasas iga katastroofiga, võis korrutada tuhandega. Suure rahvamassiga on alati keeruline tööd teha, aga see siin oli hullumeelsus. Festival uhkustas igal aastal peaaegu viiekümne tuhande osalejaga, nii et Zach teadis, et asi oleks võinud olla hullem. Aga kakskümmend tuhat potentsiaalset ohvrit 35 000 ruutmeetri suuruses näitustehallis, kus kuuendik laest oli kokku kukkunud? See oli kuradi kaos.

„Kõige hullem on keskel,“ Troy hoidis raadiot vastu kõrva ja rääkis meeskonnaga. „Kolm meeskonda on juba siin ja tegelevad ohvritega, kes on välja kaevatud. Alustage siit, liikuge keskpaiga suunas ja tehke kindlaks vigastuste tõsidus.“ Õnneks oli enamik hoonest evakueeritud. Lõputud müügi-bokside read – mis müüsid kõike, alustades koomiksitest ja lõpetades ehete ja tehnikavidinatega, ning tohutu näituseruum olid tühjendatud osalistest, kes olid suutnud omal jalal ja veritsemata välja kõndida. Ainsad inimesed hoones olid päästetootajad ja vigastatud festivalikülalised.

Zach ja teised mehed hargnesid, peatusid ja kontrollisid kõiki, kes nende teele jäid.

„Te võite välja minna,“ ütles Zach ühele naisele ja tema pojale, kui oli kindlaks teinud väljaväänatud randme, mõned kriimustused ja haavad. „Jää, puhkus ja kõne arstile, juhul kui peaks halvemaks minema.“

Edasi tegeles ta mehega, kes eesukse poole lonkas. Paar minutit hiljem oli ta pahkluule kinnitanud lahase ja öelnud mehele, et ta läheks traumapunkti. Ja nii jätkus kõik veel üle poole tunni. Üks vigastus korraga. Üks inimene korraga. Ta pidi keskenduma sellele. Isegi kui kõik temas kibeles tormama ruumi keskele, rusuhunnikuid läbi kaevama.

Inimesed olid viga saanud ka näitustehalli kaugemates nurkades. Ka neid oli vaja üle vaadata. Zach ülesanne oli anda esmaabi ja aidata neid, keda nägi. Aga abi oli kõige rohkem tarvis keskel. Tema meeskond oleks pidanud esimesena õnnetuskohale jõudma. Tema peaks tegelema halvimast halvimagaga. Tema peaks olema see, kes teeb kõike, kaasa arvatud otsingud ja päästetöö; selle asemel et plaastreid ja lahaseid panna. Kuid neid ei saadetud esimesena, sest ei olnud lähim meeskond. Kohalejõudmine oleks võtnud rohkem aega kui teisel, kuuendal ja seitsmendal rühmal.

Ikkagi, Zach vihkas perifeerias olemist üle kõige.

„Härra, ma pean teilt paluma, et eemaldaksite oma... soomused.“ Zach tundis uhkust, et ta viivitas ainult hetke, pöördudes mehe poole, kelle kõrvale põlvitanud oli.

Loomulikult ei avaldanud see muljet inimesele, kes oli riietatud kellekski, keda Zach suutnuks parimal juhul kirjeldata kui poolinimest, poolalligaatorit.

„Need ei ole soomused. Need on kehakilbid,“ ütles mees.

„Mis seal vahet on?“ Miks ta seda küsis? Ta ei hoolinud ei ühest ega teisest.

„Soomustega sünnitakse, kehakilbid *kinnitatakse*.“

Muidugi. „Hästi, ma pean need ära võtma, et saaksin teie vererõhku mõõta.“

Alligaatormees paljastas käel laigukese vererõhuaparaadi manseti paigaldamiseks ja Zach töötas, keskendudes korraga ühele asjale. Hoolimata sellest, kuidas ohvrid riides olid, oli neil kõigil reaalne inimveri, luud ja siseorganid, millega tegeelda. Aga siinsed vigastatud pakkusid Zachile väljakutset, missugustega ei olnud ta viie aasta jooksul Bostoni kiirabitehnikuna töötades kokku puutunud. Oli raske vahet teha,

millised punased triibud olid veri ja millised värvilaigud, millised välja turritavad jätked olid murtud või väljaväänatud luud ja millised sarved või seljauimed või lisakäed või jalad. Raske oli isegi aru saada, kas kannatanud olid nais- või meessoost, noored või vanad või kui pikad mõned neist olid – ta oli just aidanud noormeest, kes pika musta võlurirüü all toetus karkudele. Või oli see olnud sorts? Põrgut Zach seda teadis.

„Hei, keskmisel tekil on rohkem abikäsi vaja. Kuidas siin läheb?“

Zach tõstis pilgu üles ja nägi Troyd enda kõrval. „Hästi. Oleme ühe osa puhtaks teinud.“

„Väga hea. Lähme.“

Ta oli vägagi valmis minema sündmuste keskpunkti. „Verrerõhk on normis.“ Zach vabastas alligaatormehe käe. „Verd teil ei jookse. Teil ei valuta kuskilt, välja arvatud üks roie. Ma arvan, et seal on mõra. Peate minema arsti juurde ja laskma selle üle vaadata.“

„Te ei võta mind kaasa?“

Zach lasi silmadel ruumis ringi käia ja saatis siis mehele pilgu, mis ütles: *Nalja teete?* „Siin on palju inimesi, kes omal jalal välja ei pääse. Te peaks olema õnnelik, et pole üks neist.“ Zach pani koti õlale ja pöördus Troy poole. „Valmis.“

Kui nad näitustehalli keskpunkti poole kõndisid, jooksid neist Zachile peaaegu otsa komistades mööda kolm tegelast. Nad olid lühikesed, kandsid samasuguseid pruunijuukselisi parukaid ning õhus laperdavaid keepe.

„Munckinid?“ küsis ta. Ta oli seda filmi näinud. Arvatavasti.

„Kääbikud,“ ütles Troy.

„Ahah.“ Nendest oli ta kuulnud. Ta oli selles suhteliselt kindel.

„Käábikuid sa ju ometi tead,“ lausus Troy naerdes.

„Mingit sorti päkapikud, eks ole?“

„Jeesus, vaata, et keegi neist ei kuule, et sa nii ütlesid,“ ütles Troy. Zachile otsa vaadates ta muigas. „Ja käi vahepeal kinos.“

„Ma käin kinos.“ Hästi, oli millalgi käinud kinos. Aga jah, sellest oli kaua aega möödas. Kaks tundi järjest ühe koha peal istumine ei olnud tema jaoks.

„Mine vaata mõnda filmi, mis ei räägi spordist,“ soovitas Troy.

„Kas sina oled „Käábiku“ filmi näinud?“ küsis Zach.

„Kõiki kuut.“

Zach vaatas sõpra ja avas suu, et vastata, kuid siis langes ta pilk üle Troy vasaku õla. Ta jäi sõnatuks ning viimane kui üks mõte kadus peast, välja arvatud üks – *ühe öö võiksin „Star Treki“ fänn olla küll.*

Sest naine, kes võinuks panna ta kõigest sellest hoolima, seisis temast kolmekümne meetri kaugusel.

Naine seisis kahel jalal – ja kahel oma jalal, ilma karkude või platvormideta – ja kohmitses oma kleidi allääre kallal ja üritas seda rusuhunniku alt lahti tõmmata. Aga tema tähelepanu oli pööratud kahele naisele, kes kiirabitehnikutega rääkisid. Üks neist oli rietatud pealaest jalatallani lillasse ja istus maas ning võpatas, kui üks parameedikutest sõrmed ta külje sisse surus. Teine oli valges, veripunaste triipudega rüüs. Punane veri, mis pärines tema peahaavast.

Zach astus koheselt naise suunas, keda esimesena märganud oli.

„Zach, hei!“

Ta heitis pilgu Troyle. „Mul on keegi.“ Ta viipas naise suunas.

Troy vaatas tagasi. „Tundub, et Steve’l ja Reedil on asi kontrolli all.“

Zach raputas pead. „Ta vajab mind.“

Lähemale liikudes libises Zachi pilk naise jalgadest ülespoole. Õigemini ühest jalast, sest näha oli vaid parem külg. Ta kandis jalas madalat kuldset tuhvlit – tillukeses jalas, mis oli ühendatud õrna pahkluga, mis oli omakorda ühendatud sileda säärega, mis viis edasi hästi vormitud reieni. Jalg polnud pikk, aga need sentimeetrid siledat nahka, mida ta nägi, panid südame võpatama. Need piilusid smaragdroheline kleidi lõhikust, mis puusadest laienes, kuid taljest ja rindadest vastu keha liibus. Õlad olid paljad ning kaela ümber oli kuldne kee, mis hoidis kinni seljale langevast keebist. Pikki pruune juukseid hoidis näost eemal kuldne, roheline kividega kaunistatud võru, mis naise liikudes päikesekiiri püüdis. Tal olid väikesed kõrvad ja väike nina, kuid suured ümmargused silmad.

Ta oli armsake. See oli parim sõna.

Ja mis kõige tähtsam, ta sätendas.

Sõna otseses mõttes.

Alates armsast otsmikust ja kenadest rindadest kleidi pihiku all kuni tillukese jalalabani, oli iga sentimeeter tema nahast kuld. Mitte *kuldne*. Kuld. Särav, kuldmündi kuld. Nagu mündid härjapõlvase katlas vikerkaare lõpus või mereröövli aardekiristus.

Ilmselgelt oli see mingit sorti kehavärv, kuid et see oli talle meenutanud härjapõlvase ja mereröövleid, murdis Zach pead, kas ka siin ei võinud olla tegemist võlukunstiga. Sest ta tõesti ei olnud härjapõlvaste ja mereröövlite tüüpi mees.

Ta oli sellist tüüpi mees, kes mõtles, kui põhjalik oli naine kehavärviga olnud. Kas ta oli värvunud ainult selle osa nahast,